

čamo v slovesnem zboru trojko za kraljico stoletno 300; sopet čez sto let četerko 400, čez ravno toliko časa petico 500, pa tako dalje šestico 600, sedmico 700, potem osmico 800, vposled devetico 900. V devet in devetdesetem letu stotice $9 = 999$ se približa sopet zadnja noč njenega stoletnega kraljestva, ki ga je zadnja izmed nas vladala. O prazničnem zboru vas, drage hčere moje, vseh dosedanjih vlad opomnim, da ste namreč že vse na tretji stopnji izvladale, da je treba sedaj tisočletno vladati četrte stopnje pričet, kamor sperva enojko 1 slovesno vpeljem; kjer je pa v prejšnjem letu devetica s svojima namestnicama vred tretjo, drugo in prvo stopnjo vladala, pridejo na njeno dosedanje mesto samic in desetice moji namestnici, sama pa na tretjo stopnjo stoletij, kjer ostanem deseti del enojkine vlade, to je, sto let tej za svetovavko; na stopnji desetletij in enoletij se pa ve verstite kot do zdaj. Po takem razdelku dobimo 1000, nad letom 1001, čez devet let 1010, čez deset let 1020 1090, čez deset let 1099; ko to leto mine, je moje stoletne vlade kraj; izročim jo namestni enojki 1100, čez sto let dvojki 1200, za sto let trojki 1300 1800; do dandanas nimam višjih stoletij, zarad tega ostanemo zdaj pri stoletni vladi osmerke; stopnji desetice in samic se ravnate po zgorej razloženem redu, ter imamo 1801 . . . 1810, 1820, . . 1850. Zadujo polnoč lanskega leta 1859 sem v našem zboru šesterko 6 na stopnjo deset letno povzdignila in ji iz početka sama na desno pristopila, ker je bila še nezvedena in tudi ljudstva še niso bile na-njo vajene; zato jim je mnogokrat roka petico namesti šesterke nehoté pisala, in več enacij zmotnjav se je zgodilo (urno pogleda na časomer, — manjka le še 4 minute do polnoči), pa ne utegnem jih vam priobčevati.

(Konec prihodnjič.)

V milo znamenje vzajemnosti slovanske pozdravlja „Naše gore list“ prvo „besedo“, čitavnice naše s sledečo pesnico:

Pozdrav čitaonici ljubljanskoj.

Tebe čedo slavskog duha krasno,
Ljubimice slovenskih boraca'
Zarka ljubav hrvatskoga braca
Stranom ljub've sad pozdravlja
glasno!

Tvoj nam ustroj pokazuje jasno,
Da u skutu vatrenih srdacah
Mile naše braće Slovenacah
Domoljubja plam nije ugasno!

Budi samo ko nas svaki žudi:
Slavska jeka domorodnih grudi',
Zlatna staza, koja vodi k slozi!

Budi duha slavskoga ulišće,
Budi rodu koća i ognjišće! —
U to ime da ti Bog pomogi!
„Naše gore list.“

Tebi detešce slavensko krasno,
Ljubček borcov zrodnih, bratskih
Vroča ljubav bratov Vam hervat-
skih
S struno zdaj ljubezni poje glasno!

Tvoja nam naprava kaže jasno,
Da pod vroćih sere še zagrinjali
Milih bratov domoljubje kali
Živo tlé; nikdar plamen ne ugasnil!

Bodi samo, kak želi nas vsaki:
Slavski odmev rodoljubja jaki,
Zlata steza, pot ki k slozi zлага.

Bođ duha slavenskoga ulišće,
Bodi rodu hiša in ognjišće! —
U to naj ime ti Bog pomaga.
Svobodno poslovenil J. M.

Nove knjige.

Nanos. Slovenski zabavnik za leto 1862. Izdal J. P. Vijanski. V Ljubljani natisnil Jož. Rud. Milic.

V mični in prav ročni unanji podobi je slovenskemu svetu dobro znani gosp. Janko Vijanski ravnokar izdal bukvice, ki so kakor nemški almanahi namenjene zlasti za darila ob novem letu. Prideržaje se o tej knjižici drugo pot več govoriti, omenimo danes le to, da obsega na 294 straneh mnogoverstne tvarine za poduk in kratek čas v prozi in pesmih, ki jo je, kakor rodoljubni gosp. izdatelj v predgovoru pravi, nanesla večidel mladež slovenska in se dobiva, kakor današnji „Oglasnik“ oklicuje, po vseh slovenskih mestih; ob enem pa častitim bravecom podajmo za pokušnjo v današnjem listu humoristični „govor gospé učle.“

Aktenstücke zur Geschichte des kroatisch-slavonischen Landtages und der nationalen Bewegung vom Jahre 1848. Mit einem Anhang, enthaltend: die wichtigsten Landtagsakten vom Jahre 1861, und das Programm des O. Ostrožinski aus dem Jahre 1848. Nebst Porträt des Ban Jelačić. Herausgegeben von Steph. Pejaković, Landtags-Abgeordneten aus der Militärgrenze im Jahre 1848.

„Povestnica avstrijskega cesarstva z neizbrisljivimi čerkami je na svoje najsijajnejše liste zapisala serčnost in terdno močatost, kakor tudi udanost darujočo kri in blago, s katero je Hervaška in Slavonska, pod vodstvom preslavnega bana, oprijela in deržala se edinstva deržavnega pa enakopravnosti vseh narodov kakor zvezde predhodnice v svojem boju proti pohtevom monarhii in deržavni celokupnosti pogubnim in proti gospodstvu, katero si je narod nad narodi deržnil prilastovati.“

S temi pohvalnimi besedami je prepokorna razložba ministrov Njegovemu Veličanstvu 30. marca 1850 podana popisovala zasluge hervaško-slavonskega naroda, in da je pravična hvala taka, kaže na vsaki svoji strani knjiga, ktere ime smo gori postavili, knjiga imenitna za vsacega, kdor s pazljivim očesom spremlja v letu 1848 začeto pa dosihdob še ne doveršeno prerojevanje stare Avstrije naše, zlasti imenitna pa za Slovence, najbližnejše sosede in prave brate junaškega naroda, ki v njem vidijo in čislajo najkrepkejšega podpornika vlastnega narodnega razvitka. In v resnici mora sercu s pogledom na gnjusno sedanje premoč materializma vsako žlahno težnjo zatirajočega, kakor tudi strastno zaviranje in krivično obnašanje med narodnimi plemeni žaljočemu dobro deti ta kerščanska ljubezen, ta čista človekoljubnost, pravičnost, nesebičnost, in bi rekel, deviška odkritoserčnost in priprestost, govoreča iz premnogih sklepov, predlogov in razglasov, s kterimi je hervaški narod svoje misli o važnejših dogodkih leta 1848 in 1849 razodel in ki jih nam je rodoljubni g. Pejaković v ti knjigi nabral in lepo v red spravil.

Jasno nam spričujejo spominki v ti knjigi razversteni, da ga takrat mimo Hervatov ni bilo resničnejšega in bolj gorečega zagovornika Avstrije mogočne kakor deržave vsem narodom enako pravične z vlado v vseh poglavnih rečeh edino, v drugih pa narodnim in deželskim posebnostim primerjeno, in kakor so se z vso močjo in serditostjo uperli dualizmu hvaljenemu med Magjari, po katerem bi dežele ogerske in nemškoslovanske bile samo in edino po vladarjevi osebi zedinjene (osebno edinstvo, personalna unija), terdeč nasproti, da se je med vsemi deželami avstrijskega cesarstva od nekdanj že razvilo ne osebno, ampak stvarno edinstvo (realna unija), ravno tako so povzdignili resnobno svoj glas zoper nemški Frankfurtski zbor, ko tudi ni hotel med deželami nemške zaveze (bunda) in deželami zunaj nje stoječimi dopustiti družega kakor samo osebno edinstvo, ter so živo dokazali, da Avstrija mora na svojih nogah stati in samo v sebi ne zunaj iskati si moči in veljave. Pač so pokazali s tem Hervatje veliko skušenost in modro previdnost, opazivši za avstrijske Slovence največjo nevarnost, da ne rečem, gotovo pogubo v tistem nesrečnem dualizmu, v tisti razdvojbli vlade, po kateri bi na eni polovini Nemec, na drugi pa Magjar kakor rojen in edini gospod smel gnesti in zatirati druge narode. Da se pa je letošnji hervaški zbor iz vzrokov, ki jih tu ne gré razkladati, nekoliko zastranil od une previdne poti, po kteri mu je prednik leta 1848 koračiti za dobro spoznal, vendar to ni imelo škodljivih nasledkov za narod, ki ga sedaj vidimo v posesti take narodne neodvisnosti in narodne uprave od najnižje do stopnje najvišje, kakor povestnica očitno ne uči, da bi jo bil kdaj popred imel; in tudi to, da se je ohranila erdeljska dvorna kancelija in izročila vodstvu pravičnejšega moža, kaže, da se sedaj še ravno ni bati tistega dualizma. Pravo keršansko ljubezen, čisto nesebičnost in pravičnost so pa skazali še jugoslovanski bratje v letu